

- при условията на евентуалност, да се върне делото на Общия съд;
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски в производството пред Общия съд и в производството по обжалване.

Основания и основни доводи

Първо основание: Общият съд приел, че жалбоподателят няма правен интерес, тъй като спорният регламент съдържа уточнението, че „Edam“ е родово наименование. Въпросната формулировка в регламента за вписване обаче била само тавтологична. Следователно противно на поддържаното от Общия съд отмяната на регламента за вписване би донесла на членовете предимство, обосноваващо правния им интерес. Ето защо жалбата би била допустима. Тя би била и основателна поради същата причина. Всъщност въпросното уточнение било разрешено от нидерландските заявители. Ето защо Комисията е допуснала грешка, като въпреки това не е направила посоченото уточнение.

Второ основание: Жалбоподателят е посочил, че в миналото членовете му са доставяли мляко в Нидерландия, което е можело да бъде преработено за Gouda или Edam и най-вероятно е било преработено за Gouda или Edam. От това Общият съд не е направил извод, че е налице правен интерес. Всъщност доводът бил неточен от фактическа гледна точка. По този начин Общият съд изопачил фактите, тъй като доводът бил неточен. Освен това според Общия съд възражението и жалбата не са подадени за „производителите на мляко“. Това също било опорочаване на фактите, тъй като възражението е направено за членовете на жалбоподателя, доколкото те преработват мляко (продаваното в Нидерландия мляко било преработено мляко) и разпространяват мляко или сирене.

Трето основание: Общият съд приел, че отхвърлянето на възражението не установява самостоятелен правен интерес за жалбоподателите. Всъщност от правна гледна точка възражението не било направено от жалбоподателя, а от Федерална република Германия. Това не съответствало на приложимото право с оглед на основния Регламент 510/2006⁽¹⁾, като противно на приетото от Общия съд този въпрос за основния регламент все още не бил разглеждан от него. Между основния Регламент № 510/2006 и предходния Регламент (ЕИО) 2081/92⁽²⁾ съществуват разлики, които Общият съд не е разгледал и които имат за резултат, че във всеки случай според основния Регламент предявилите възражение, като жалбоподателите, предявяват собствените си права на възражение.

Четвърто основание: Общият съд отхвърля доводите на жалбоподателя, че синият етикет относно ЗГУ на Съюза предоставя на нидерландските производители конкурентно предимство спрямо членовете на жалбоподателя. Това било неточно. Конкурентно предимство съществувало и то обосновавало правен интерес на членовете на жалбоподателя да отменят регламента за вписване.

⁽¹⁾ ОВ L 317, стр. 14.

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 93, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114).

⁽³⁾ Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 208, стр. 1).

**Жалба, подадена на 20 ноември 2014 г от Европейската комисия срещу решението, постановено от
Общия съд (трети състав) на 9 септември 2014 г. по дело T-461/12, Hansestadt Lübeck/Европейска
комисия**

(Дело C-524/14 P)

(2015/C 026/21)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: T. Maxian Rusche, R. Sauer, Bevollmächtigte)

Друга страна в производството: Hansestadt Lübeck, правопримник на Flughafen Lübeck GmbH

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение;
- да обяви първоинстанционната жалба за недопустима;
- при условията на евентуалност: да обяви първоинстанционната жалба за безпредметна;
- при условията на евентуалност: да обяви четвъртото правно основание в частта му относно нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС с оглед на критерия за селективност за неоснователно и да върне делото на Общия съд относно четвъртото правно основание в останалите му части, относно първото до третото правни основания, както и относно петото правно основание;
- да осъди жалбоподателя в първоинстанционното производство да заплати съдебните разноски, възникнали в първоинстанционното производство и в производството по обжалване, съответно при условията на евентуалност, в случай, че делото бъде върнато на Общия съд — да се произнесе относно разпределянето на съдебните разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване в окончателното решение.

Основания и основни доводи

Първо основание: липса на лично засягане.

Според Общия съд *Hansestadt Lübeck* в качеството му на правопреемник на публичното предприятие, което до 1 януари 2013 г. е управлявало летище Любек, е лично засегнато от оспорваното решение, тъй като чрез предоставянето на държавни помощи това предприятие е упражнявало правомощия, които са били изключително предоставени. В основата на този извод били следните факти и обстоятелства: публичното предприятие предлагало правилник за летищните такси на регулаторен орган на провинцията, който има правомощието да одобри или отхвърли правилника за летищните такси (т. 29 — 34 от обжалваното съдебно решение).

Според Комисията действително Общият съд правилно е установил фактите и обстоятелствата по делото, но погрешно е приел, че публичното предприятие, което до 1 януари 2013 г. е управлявало летище Любек, е компетентен да издава разрешителни орган, който има собствени, изрично предоставени му правомощия. Според практиката на Съда, за да се провери дали обществен или частен орган, който получава държавни помощи (както публичното предприятие, което до 1 януари 2013 г. управлява летище Любек), е лично засегнат, от значение е дали то самото или държавата може да определи управлението и политиката му⁽¹⁾. Установените от Общия съд факти и обстоятелства по делото сочат, че държавата е имала това правомощие, при това поради две причини. Правилникът за летищните такси се нуждае от предходно одобрение от страна на регулаторния орган на провинцията. Регулаторният орган от своя страна бил обвързан от правния режим на летищните такси във Федерална република Германия. Ето защо единствено фактът, че управляващият летището орган трябва да предложи правилник за летищните такси не означава, че той можел сам да определи управлението си и преследваните с правилника за летищните такси цели.

Като констатира, че правомощието по изпълняване на подготвителна стъпка към предоставянето на държавни помощи (в случая предложение на правилник за летищните такси до регулаторния орган) представлява изпълнение на собствено правомощие за предоставяне на държавни помощи, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като е разтъкувал понятието „лично засегнат“ твърде широко.

Второ основание: липса на правен интерес

Общият съд приема, че *Hansestadt Lübeck* в качеството му на правопреемник на публичното предприятие, което до 1 януари 2013 г. е управлявало летище Любек, има правен интерес и след продажбата на летище Любек на частен инвеститор. Общият съд не приел за необходимо да установи дали задължението за спиране на държавните помощи е приключило на 1 януари 2013 г., тъй като правилникът за летищните такси не представлявал повече държавна помощ поради обстоятелството, че вече не се използват държавни средства. Дори случаят да бил такъв, според Общия съд жалбоподателят в първоинстанционното производство имал правен интерес, тъй като официалната процедура по разследване все още не била приключила, поради което оспорваното решение имало правно действие.

Първият довод на Общия съд бил погрешен, защото дори при липса на окончателно решение за приключване на официалната процедура по разследване на оспореното решение правното му действие, а именно задължението за спиране на мярката за отпускане на държавни помощи, може да бъде загубено, когато мярката за отпускане на държавни помощи е приключила по причини, които нямат никаква връзка с официална процедура по разследване (в случая приватизацията на летището).

Вторият довод на Общия съд противоречал на съдебната практика, която изисква съществуващ и настоящ интерес. В настоящия случай рискът от спиране на мярката преди 1 януари 2013 г. не се бил осъществил, защото летището било приватизирано. Hansestadt Lübeck не доказало, че има интерес от запазване на право на иск/жалба след приватизацията на летището.

Поради тези причини Общият съд неправилно констатирал, че жалбоподателят в първоинстанционното производство има настоящ интерес.

Трето основание: неправилно тълкуване на понятието за селективност по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС

За да може да се установи дали правилникът за летищните такси на публично предприятие е селективен, според Общия съд трябвало да се провери дали той не е дискриминационен спрямо всички клиенти и спрямо потенциалните клиенти на предоставените от това публично предприятие стоки или услуги (т. 53 от решението на Общия съд).

Това твърдение било в явно противоречие с практиката на Съда, според която мярка, която не е от вида общи мерки на данъчната или фискалната политика и поради това е селективна, ако важи само за определен икономически сектор или само за определени предприятия от този сектор⁽²⁾. Ето защо Съдът приел, че установените от публичните предприятия привилегирани такси за стоки и услуги са селективни, дори когато могат да бъдат претендирани от всички клиенти и от потенциалните клиенти⁽³⁾. В заключението си по решение Deutsche Lufthansa генералният адвокат Mengozzi приложил тази съдебна практика към положение, което съответства на настоящия случай, а именно ценови тарифи с намаления за определени големи клиенти, потвърждавайки селективността на мярката⁽⁴⁾.

Четвърто основание: липса на мотиви и противоречиви такива

Мотивите на Общия съд били неправилни. На първо място, липсвала съществена част от проверката за селективност, а именно определянето на целта, преследвана с правилника за летищните такси. При съобразяването на тази система трябвало да се разследва кое предприятие се намира в сравнимо правно и фактическо положение. На второ място, мотивите на Общия съд били противоречиви, тъй като най-напред приложил съдебната практика за селективността на данъчните мерки (т. 51 и т. 53 от обжалваното съдебно решение), а впоследствие установил, че тя била неприложима (т. 57 от обжалваното съдебно решение).

Пето основание: неприлагане на строг критерий за съдебен контрол на решение за откриване на официална процедура по разследване

Общият съд действително посочва правилния правен критерий, но напълно пропуска в мотивите си, че в настоящия случай става въпрос за решение за откриване на официална процедура по разследване, което подлежи на незначителен съдебен контрол, в частност на контрол във връзка с мотивите⁽⁵⁾. В обжалваното съдебно решение обаче липсва обяснение защо правилникът за летищните такси толкова явно не бил селективен, че на Комисията било забранено да открие официална процедура по разследване.

⁽¹⁾ Решение DEFI/Комисия, 282/85, Recueil, 1986 г., 2649, т. 18.

⁽²⁾ Решения Италия/Комисия, C-66/02, Recueil, 2005, I-10901, т. 99 и Unicredito, C-148/04, Recueil, 2005, I-11137, т. 45.

⁽³⁾ Вж. по-специално решение GEMO, C-126/01, Recueil, 2003, I-13769, т. 35 — 39.

⁽⁴⁾ Заключение по решение Deutsche Lufthansa, C-284/12, Сборник, 2013 г., I-00000, т. 47 — 55.

⁽⁵⁾ Вж. последно определение Vous/Комисия, T-172/14 R, Сборник, 2014 г., II-0000, т. 39 — 78 и цитираната там съдебна практика.